

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 12CoPr/1/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4616207765
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Pátrovičová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4616207765.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Renáty Pátrovičovej a sudkýň JUDr. Sone Zmekovej a JUDr. Denisy Šaligovej v právnej veci žalobcu: J.T.M. Trans, s.r.o., so sídlom Zelená 436/19, 010 03 Žilina - Budatín, IČO: 46 904 972, zastúpeného JUDr. Petrom Bartošom, advokátom so sídlom Kollárovo námestie 9, 811 06 Bratislava, proti žalovanému: M. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. XXX, XXX XX P., zastúpenému JUDr. Jozef Dudzík & JUDr. Kristína Gerová, Advokátske združenie so sídlom Škultétyho 1597/7, 955 01 Topoľčany, o zaplatenie sumy 1.195 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Topoľčany č. k. 6Cpr/17/2016-110 zo dňa 18.10.2018 v spojení s opravným uznesením č. k. 6Cpr/17/2016-124 zo dňa 20.11.2018 takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Topoľčany (súd prvej inštancie) napadnutým uznesením č. k. 6Cpr/17/2016-110 zo dňa 18.10.2018 v spojení s opravným uznesením č. k. 6Cpr/17/2016-124 zo dňa 20.11.2018 doplnil uznesenie Okresného súdu Topoľčany č. k. 6Cpr/17/2016-56 zo dňa 27.02.2017 o ďalší výrok, ktorým žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 255 ods. 1, 2, § 234 ods. 2, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1, § 257 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

2. Žalobca sa podanou žalobou domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu sumu 1.195 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 555 eur od 16.07.2016 až do zaplatenia a zo sumy 640 eur od 16.08.2016 do zaplatenia. Žalobu podal z dôvodu, že na základe zmluvy o pôžičke poskytol žalovanému peňažnú pôžičku vo výške 1.055 eur. Žalovaný predmetný záväzok uznal čo do dôvodu a výšky dňa 15.07.2016 a zaviazal sa uhradiť svoj záväzok spolu s úrokom v celkovej výške 1.155 eur v pravidelných mesačných splátkach. Uhradil však 4 splátky vo výške 600 eur. Žalovaný nedodržaním svojich povinností stanovených zákonom č. 474/2013 Z. z. o výbere mýta za užívanie vymedzených úsekov pozemných komunikácií spôsobil mu škodu vo výške 640 eur, ktorú bol nútený zaplatiť za žalovaného ako pokuty za spáchanie správneho deliktu. Žalovaný podal vo veci vzájomnú žalobu, ktorou sa domáhal uloženia povinnosti žalobcovi zaplatiť mu sumu vo výške 1.155 eur, ktorú z vlastnej neznalosti a hlúposti žalobcovi už medzičasom zaplatil v splátkach ako bolo dohodnuté na uznaní dlhu.

3. Pred začatím pojednávania vo veci samej zobral žalobca žalobný návrh späť a konanie žiadal zastaviť z dôvodu, že žalovaný po začatí konania uhradil žalovanú sumu. Pretože procesne zavinil zastavenie konania, žiadal voči žalovanému priznať náhradu trov konania. Žalovaný akceptoval návrh žalobcu so späťvzatím žaloby a svoju vzájomnú žalobu zobral späť. Vyslovil nesúhlas s priznaním náhrady trov konania žalobcovi.

4. Okresný súd Topoľčany uznesením č. k. 6Cpr/17/2016-56 zo dňa 27.02.2017 konanie vo veci samej a o vzájomnej žalobe zastavil. Žalobcovi vrátil časť zaplateného súdneho poplatku za žalobný návrh vo výške 64,80 eura, ktorý bude vrátený cestou Slovenskej pošty, a.s. po právoplatnosti predmetného uznesenia a zároveň i žalovanému vrátil časť zaplateného súdneho poplatku za žalobný návrh vo výške 63,30 eura, ktorý bude vrátený cestou Slovenskej pošty, a.s. po právoplatnosti predmetného uznesenia. O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. Proti uvedenému uzneseniu podal odvolanie žalobca, v ktorom žiadal priznanie náhrady trov konania o vzájomnej žalobe voči žalovanému v celom rozsahu.

5. Krajský súd v Nitre spis vrátil ako predčasne predložený, keďže súd prvej inštancie v napadnutom uznesení opomenul rozhodnúť o trovách konania v súvislosti so zastavením konania o vzájomnej žalobe. Uznesením č. k. 6Cpr/17/2016-87 zo dňa 03.05.2018 súd žalobcovi nárok na náhradu trov konania zo vzájomnej žaloby nepriznal. Na základe odvolania žalobcu Krajský súd v Nitre uznesením č. k. 12CoPr/2/2018-103 zo dňa 14.06.2018 napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie č. k. 6Cpr/17/2016-87 zo dňa 03.05.2018 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Z odôvodnenia uznesenia krajského súdu vyplýva, že súd prvej inštancie má rozhodnúť doplniacim uznesením, pretože v uznesení na čl. 56 opomenul rozhodnúť o trovách konania v časti zastavenia konania o vzájomnej žalobe.

6. Súd prvej inštancie ustálil, že § 256 CSP vychádza pri náhrade trov konania zo zásady procesného zavinenia. Žalobca žalobu podal dňa 10.11.2016, avšak ako bolo žalovaným preukázané, že pred podaním žaloby žalobca uhradil platby dňa 31.07.2016 v sume 150 eur, dňa 19.09.2016 v sume 300 eur, dňa 13.10.2016 v sume 150 eur, spolu tak uhradil 600 eur a keď podal žalobu na súd spísanú 04.11.2016 poukázal žalovaný žalobcovi sumu 150 eur, takže už v čase podania žaloby žalobcom mal tento uhradené zo strany žalovaného 750 eur, takže viac ako polovicu zo žalovanej sumy. Keďže žalovaný uhradil následne ďalšie platby dňa 11.12.2016 v sume 150 eur, dňa 10.01.2017 v sume 150 eur, dňa 10.02.2017 v sume 105 eur, žalobca zobral vtedy žalobu späť. To znamená, že pokiaľ žalovaný podal vzájomnú žalobu, v ktorej poukazoval na to, že zaplatil žalobcovi 1.155 eur, k podaniu vzájomnej žaloby došlo dňa 16.02.2017, takže túto podával z dôvodu, že jednak podstatnú časť žalobcom požadovanej sumy mal uhradenú, ale i z dôvodu, že celkove poprel nárok žalobcu a pokiaľ tento vzal žalobu späť, následne tak urobil aj žalovaný so svojou vzájomnou žalobou. Takže pokiaľ žalobca podával žalobu, potom už ako niektoré splátky mal uhradené, viedlo to žalovaného k podaniu vzájomnej žaloby, a pokiaľ túto zobral späť, nemožno hovoriť o jednoznačnom procesnom zavinení zastavenia konania o vzájomnej žalobe, i keď je pravdou, že na tejto vzájomnej žalobe ďalej nezotrval, avšak vychádzajúc z pôvodne podanej žaloby, ktorej následkom bola vzájomná žaloba zo strany žalovaného, súd vzhľadom na vyššie uvedené mal za to, že existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré nepriznal žalobcovi náhradu trov konania. Výnimočnosť pre nepriznanie náhrady trov konania videl súd v okolnostiach danej veci teda v okolnostiach, ktoré následne viedli žalovaného k podaniu vzájomnej žaloby.

7. Uznesením č. k. 6Cpr/17/2016-124 zo dňa 20.11.2018 sú prvej inštancie podľa § 224 CSP opravil výrok napadnutého uznesenia tak, že žalobcovi vo veci vzájomnej žaloby žalovaného, nárok na náhradu trov konania nepriznal. Z obsahu napadnutého uznesenia jednoznačne vyplýva, že súd rozhodoval o nároku na náhradu trov konania, ktoré sa týkali vzájomnej žaloby žalovaného, avšak vo výroku opomenul túto skutočnosť uviesť, a preto súd opravil chybu v písaní.

8. Proti napadnutému uzneseniu podal odvolanie žalobca, ktorý navrhol napadnuté uznesenie zmeniť tak, že žalobcovi prizná náhradu trov konania zo vzájomnej žaloby voči žalovanému v celom rozsahu. Podané odvolanie odôvodnil ustanoveniami § 365 ods. 1 písm. b), d), a h) CSP. Namietal správnosť výroku súdu napadnutého uznesenia, ktorým súd nerozhodol o trovách konania v časti vzájomnej žaloby, ale len pôvodnej žaloby podanej žalobcom. Nesúhlasil s dôvodmi hodnými osobitného zreteľa, pretože žalovaný nenamietal výšku uplatnenej pohľadávky, ale uplatnil právo voči žalobcovi vzájomnou žalobou a zaplatil za vzájomnú žalobu súdny poplatok. V konaní sa súd zaoberal samostatným nárokom žalobcu uplatneným žalobou a samostatným nárokom žalovaného uplatneným vzájomnou žalobou. Súd prvej inštancie mal o nároku náhrady trov konania v časti vzájomnej žaloby rozhodnúť podľa ustanovenia § 256 ods. 1 CSP. V prejednáwanej veci došlo k späťvzatiu vzájomnej žaloby žalovaným s poukazom na jeho rozhodnutie nepokračovať ďalej v konaní. Z uvedeného je zrejmé, že žalovaný procesne zaviniel zastavenie konania o vzájomnej žalobe tým, že svoj návrh zo vzájomnej žaloby zobral späť. V zmysle § 256 ods. 1 CSP zavinenie na zastavení konania je potrebné posudzovať výlučne z procesného

hľadiska, t.j. podľa procesného výsledku konania. V závere podaného odvolania poukázal na vznik účelne vynaložených trov právneho zastúpenia.

9. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) ako aj skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) po prejednaní veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) rozhodujúc o včas podanom odvolaní žalobcu napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

10. Žalobca sa podanou žalobou zo dňa 10.11.2016 domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu sumu 1.1.95 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 555 eur od 16.07.2016 až do zaplatenia a zo sumy 640 eur od 16.08.2016 do zaplatenia. Podanie žaloby odôvodnil poskytnutím pôžičky žalovanému v sume 1.155 eur a spôsobením škody žalobcovi žalovaným v sume 640 eur. Žalovaný dňa 16.02.2017 podal vzájomnú žalobu, ktorou sa domáhal zaplatenia sumy 1.155 eur z dôvodu, že žalobcovi uhradil sumu 1.155 eur, avšak finančné prostriedky, ktoré žalobca vyplatil boli poskytnuté bez právneho dôvodu. Žalobca podaním doručeným súdu dňa 17.02.2017 vzal svoju žalobu späť z dôvodu, že žalovaný po začatí konania žalovanú sumu uhradil. Aj žalovaný podaním doručeným súdu dňa 23.02.2017 vzal vzájomnú žalobu späť. Súd prvej inštancie uznesením č. k. 6Cpr/17/2016-56 zo dňa 27.02.2017 konanie vo veci samej a o vzájomnej žalobe zastavil. Žalobcovi vrátil časť súdneho poplatku za žalobný návrh vo výške 64,80 eura a žalovanému vrátil časť súdneho poplatku za žalobný návrh (vzájomnú žalobu) v sume 63,30 eura. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal z dôvodu, že podstatná časť nároku žalobcu bola žalovaným uhradená pred podaním žaloby, po podaní žaloby iba čiastočne. Z odôvodnenia vyplýva, že súd prvej inštancie rozhodol o trovách konania iba vo vzťahu k žalobe žalobcu. Žalobca doručil súdu podanie označené ako odvolanie dňa 28.03.2017, v ktorom namietal absenciu rozhodnutia ohľadne trov konania vo vzťahu k jeho vzájomnej žalobe. Krajský súd v Nitre prípisom pod sp. zn. 5CoPr/2/2017 zo dňa 29.09.2017 vrátil spis súdu prvej inštancie z dôvodu potreby upresnenia čoho sa žalovaný podaním označeným ako odvolanie domáha a na doplnenie uznesenia rozhodnutím o trovách konania o vzájomnej žalobe. Žalobca podaním doručeným dňa 22.12.2017 oznámil, že svojím podaním doručeným dňa 28.03.2017 sa domáhal doplnenia uznesenia o výrok o trovách konania vzájomnej žaloby tak, že mu prizná náhradu trov konania, pretože zastavenie konania o vzájomnej žalobe procesne zavinil žalovaný. Následne súd prvej inštancie rozhodol uznesením č. k. 6Cpr/17/2016-87 zo dňa 03.05.2018 o trovách konania zo vzájomnej žaloby, pričom žalobcovi nárok na náhradu trov konania zo vzájomnej žaloby nepriznal. Aj voči tomuto uzneseniu podal odvolanie žalobca, na základe ktorého Krajský súd v Nitre uznesením č. k. 12CoPr/2/2018-103 zo dňa 14.06.2018 uvedené uznesenie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Po usmernení odvolacieho súdu súd prvej inštancie vo veci rozhodol napadnutým dopĺňacím uznesením č. k. 6Cpr/17/2016-110 zo dňa 18.10.2018 v spojení s opravným uznesením 6Cpr/17/2016-124 zo dňa 20.11.2018 tak, že vo veci vzájomnej žaloby žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal. Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie žalobca, a preto je preskúmanie správnosti napadnutého uznesenia predmetom tohto odvolacieho konania.

11. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

12. Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

13. Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protiv strane.

14. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

15. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky je aj to, že strana konania, ktorá v konaní, spravidla v spore, uspela, má, zásadne, právo na to, aby sa jej nahradili všetky trovy, ktoré zaplatila vo vecnej súvislosti s uplatnením tohto základného práva. Ak sa chce súd odchýliť od tohto pravidla, musí vychádzať zo zákona a túto odchýlku aj náležite odôvodniť, inak porušuje základné právo na súdnu ochranu dotknutej strany.

16. Z ustanovenia § 256 ods. 1 CSP vyplýva, že náhradu trov konania ovláda zásada úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou procesnej zodpovednosti za zavinenie. Zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie znamená, že trovy je povinná nahradiť tá zo strán, ktorá zavinila, že vznikli. Zmyslom využitia zásady zavinenia je sankčná náhrada trov konania, ktoré by pri jeho riadnom priebehu nevznikli, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zavinil. Náhrada týchto trov sa prisudzuje bez ohľadu na meritórny výsledok sporu. Pojem procesné zavinenie sa posudzuje výlučne z procesného hľadiska. Pokiaľ sporovej strane možno pričítať procesné zavinenie, táto strana je povinná nahradiť druhej strane trovy konania, ktoré by inak neboli vznikli. Zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie sa uplatní pre každé konanie bez ohľadu na to, z akého dôvodu bolo zastavené, ak už vnikol procesnoprávny vzťah medzi súdom a oboma stranami sporu a medzi stranami sporu navzájom.

17. Účelom ustanovenia § 257 CSP je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného absolučného práva. Toto ustanovenie je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kazuistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára sudcovským výkladom v medziach ustanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynul z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. Aplikácia ustanovenia § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď súd dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu. Uplatnenie tohto osobitného kritéria na nepriznanie náhrady trov konania prichádza do úvahy len výnimočne, a preto sa musí vykladať prísne reštriktívne. Rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP sa nesmie javiť ako neprímeraná tvrdosť voči subjektom konania a nesmie odporovať dobrým mravom. Výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ale aj v okolnostiach na strane niektorej strany sporu.

18. Judikatúra taktiež konštatovala, že toto ustanovenie nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvoľe), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Ustanovenie preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania (s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. januára 2010, sp. zn. 2 M Cdo 17/2009). Ustanovenie § 257 CSP je teda zákonné ustanovenie, ktoré z hľadiska náhrady trov konania predstavuje určitú formu výnimky zo všeobecne platnej zásady zodpovednosti za výsledok i zo zásady zodpovednosti za zavinenie a náhodu. Je odôvodnené tým, že prísna aplikácia ustanovení o náhrade trov konania by mohla v konkrétnych prípadoch viesť k nežiaducim tvrdostiam.

19. Vo všeobecnosti teda platí, že o náhrade trov konania rozhoduje súd na základe pomeru úspechu strany v spore. Túto zásadu dopĺňa zásada zodpovednosti za zavinenie. Pokiaľ jedna procesná strana zaviní zastavenie konania, vzniká jej povinnosť nahradiť druhej procesnej strane trovy konania. V predmetnom spore výrok uznesenia č. k. 6Cpr/17/2016-56 zo dňa 27.02.2017 o zastavení konania vo veci samej a konania o vzájomnej žalobe nadobudol právoplatnosť, v dôsledku čoho z procesného hľadiska je daný dôvod na aplikáciu ustanovenia § 256 ods. 1 CSP, podľa ktorého ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane. Avšak pri rozhodovaní o trovách konania o vzájomnej žalobe súd prvej inštancie vzhliadol dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP spočívajúce v okolnostiach, ktoré viedli k uplatneniu nároku (práva) na súde, postojí strán v priebehu konania a pod. (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3M Cdo 5/2006). Konkrétne súd vzhliadol priznanie náhrady trov konania o vzájomnej žalobe žalobcovi za neprímerane tvrdý postih pre žalovaného, ktorý podal vzájomnú žalobu ako určitú formu obrany proti žalobcom podanej žalobe (popretie jeho nároku), ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia finančných prostriedkov z prevažnej časti pred podaním žaloby už žalovaným zaplatených (ku dňu podania žaloby žalovaný zaplatil žalobcovi sumu 750 eur), v termínoch tak ako uviedol súd prvej inštancie. K späťvzatiu vzájomnej žaloby došlo v nadväznosti na späťvzatie žaloby žalobcom v konaní vo veci samej, a preto nemožno žalovanému jednoznačne pričítať z procesného hľadiska zavinenie zastavenia konania o vzájomnej žalobe. Súd prvej inštancie nepriznal žalobcovi náhradu trov konania ani v súvislosti so zastavením konania vo veci samej, a to z dôvodu, že žalobca sa domáhal zaplatenia sumy 1.195 eur s príslušenstvom, hoci podstatnú časť tohto uplatneného nároku (750 eur) žalovaný uhradil pred

podaním samotnej žaloby. K späťvzatiu žaloby došlo po uhradení aj zvyšku žalovanej sumy žalovaným. Na základe uvedeného súd prvej inštancie nevzhliadol zavinenie zastavenia konania vo veci samej len na strane žalovaného. Aj v súlade s týmto právnym názorom súdu prvej inštancie odvolací súd považuje napadnuté uznesenie o nepriznaní náhrady trov konania o vzájomnej žalobe žalobcovi za správne. Odvolací súd zdôrazňuje, že späťvzatie vzájomnej žaloby bolo následkom späťvzatia žaloby vo veci samej žalobcom, pričom súd prvej inštancie náhradu trov konania vo veci samej žalobcovi vzhľadom na okolnosti predmetného sporu nepriznal, a teda z uvedeného hľadiska aj priznanie náhrady trov konania o vzájomnej žalobe žalobcovi s poukazom na rovnaké okolnosti predmetného sporu je nedôvodné. Skutočnosti, na ktoré poukazoval žalobca v odvolaní, nie sú takými skutočnosťami, ktoré by mohli byť vyhodnotené ako dôvody pre priznanie náhrady trov konania o vzájomnej žalobe.

20. K námietke žalobcu, že súd prvej inštancie nerozhodol o náhrade trov konania o vzájomnej žalobe, ale o náhrade trov konania vo veci samej odvolací súd dodáva, že uvedená chyba súdu prvej inštancie bola odstránená vydaním opravného uznesenia č. k. 6Cpr/17/2016-124 zo dňa 20.11.2018, ktorým súd prvej inštancie opravil pravopisnú chybu vo výroku napadnutého uznesenia v súlade s jeho obsahom, a teda napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie pojednáva o trovách konania o vzájomnej žalobe. Súd prvej inštancie v predmetnom spore správne rozhodol o trovách konania vo veci samej a o trovách konania o vzájomnej žalobe samostatne, keďže v danom spore prebiehali vlastne dve paralelné konania - konanie o žalobe a konanie o vzájomnej žalobe, ktoré mali úplne samostatný osud.

21. Na základe uvedeného odvolací súd nepovažoval odvolanie žalobcu voči napadnutému uzneseniu súdu prvej inštancie za opodstatnené, a tak uznesenie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

22. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorý by mal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP rozhodol, že sa mu náhrada týchto trov nepriznáva, pretože mu v tomto štádiu konania žiadne trovy nevznikli.

23. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).